

ELS NOSTRES POETES

TARDOR

Les noies de vint anys,
que escriuen cartes llarguissimes
al promès que serveix a Extremadura,
i les criatures
que als capvespres d'estiu
criden horriblement pel carrer
fins que és ben fosc,
us poden dir quin dia i quina hora
ha començat la tardor.
Ells, només, coneixen el secret
perquè l'arribada s'endevina
-jo també he estat criatura-
amb un estremiment tant subtil
que fa basarda,
i tot el que la gent coneix,
i tot el que la gent estima
o bé odia,
tot el que és la tardor per nosaltres,
és només la seqüela
una mica insípida i rutinària
d'aquest contacte íntim
que fa llanguir la noia
que té el promès servint a Extremadura
i que deté la cursa folla del vailet,
un sol instant,
que ja no retrobarà mai més.

MIQUEL MARTÍ I POL (1929)

DINS D'AQUEST NÚMERO
HI TROBAREU:

- Per fi el català a l'escola!
- Inventari de Riella: Els geranis
- Incongruències estiuenques
- La Constitució

Director: Alcalde, Ricard Vicens
Subdirector: Jaume Cufià Mata

Redactors: Josep Bertran, Jaume Bonet,
Pasqual Castellà, Josep M.ª Lluch, Pere Mora,
Joan Novell, Joan Puig i Ignasi Ribera.

Col·laboradors: Miquel Aguilà, Jaume Cots,
Ramon Creus, Guillem Viladot i Deudat Pont

Edita: Ajuntament d'Agramunt (Lleida)
Impremta G. Vicens - Guimerà, 15
Agramunt

Redacció i Administració
Carrer la Plaça, 1 Apartat Correus 10
Agramunt (Lleida)

Subscripció anual: Espanya 200 ptes.
Estranger 250 ptes.
Número solt 20 ptes.
Dipòsit Legal: L. 138-1964

Publicitat contractada anual:

Una pàgina	3000 ptes. al mes
1/2 »	1500 »
1/4 »	750 »
1/8 »	400 »

Anuncis solts, 50 % d'augment

Per a subscripcions i anuncis poden
dirigir-se a la Llibreria
Gaspar Vicens - Tel. 39 09 79
o bé a Pere Mora - Tel. 39 03 81
Jaume Cots - Tel. 39 01 32

METGES:

El servei «Metge de Guàrdia» de la Comarca,
per als dies festius i caps de setmana, està
constituït a càrrec dels següents doctors:

Dr. JOSEP PERULLES MORENO
Telèfon 530776 — Les Pallargues

Dr. LLUIS SABALA ABELLÓ
Telèfon 390222 — Preixens

Dr. JOAQUIM FELIP BRUFAU
Telèfon 390154 — Agramunt

Dr. MIQUEL SUAREZ OTERO
Telèfon 390635 — Agramunt

BOMBERS: Ajuntament - Tel. 39 06 32

CREU ROJA:

CREU ROJA I SERVEI D'AMBULANCIA
Telèfon 390013 - Guàrdia Civil Agramunt

FARMÀCIES:

Sr. ANGEL MAS GRAU
Telèfon 390133 — Agramunt

Sr. GUILLEM VILADOT PUIG
Telèfon 390087 — Agramunt

Als domicilis dels metges i a les farmàcies, hi
ha un cartell indicant, cada festa, el metge de
torn.

SANITAT

Un dels principals problemes que té avui la infraestructura de serveis públics a Catalunya és la gran deficiència d'assistència sanitària per manca d'una planificació racional segons les necessitats de cada comarca. Així doncs, ens trobem que a les comarques lleidatanes hi ha una gran concentració de quasi tots els serveis sanitaris centralitzats a Lleida, al temps que hi ha unes comarques amb importants nuclis de població que no disposen d'un sol lloc hospitalari. Entre elles tenim la Segarra i la Noguera i d'altres de l'Alt Pirineu on el problema s'agreuja per a deficiència de les comunicacions.

Considerem que un dels principals drets que té tot ciutadà és que se li garanteixi l'assistència sanitària. Partint d'aquesta premisa E.R.C. d'Agramunt considera que, a nivell local, patim uns greus dèficits sanitaris que no es podran resoldre en la seva totalitat sense una acció coordinada i planificada a nivell de tot Catalunya i per les institucions pròpies d'autogovern. El que sí podem fer mentrestant és intentar millorar o corregir algunes deficiències dels actuals serveis. Avui ens referirem al de les guàrdies dels caps de setmana.

La nostra proposta per reorganitzar aquest servei és que:

- Els serveis de guàrdia han d'estar centralitzats en un LLOC FIX i no com ara que és rotatori. Agramunt, per la seva densitat demogràfica i per les seves instal·lacions, hauria de ser aquest lloc.
- Que hauria d'estar a càrrec de DOS metges, ja que llavors no hi hauria problemes quan un es desplaçés fora ja que l'altre quedaria en el lloc de guàrdia.
- I que mentre duri la situació actual d'un sol metge, quan surti de visita deixi algú al telèfon o a casa seva per a la seva ràpida localització.

E.R.C. creu que podem anar millorant els nostres serveis sanitaris sempre que hi hagi un mínim de bona voluntat per part de totes les parts interessades.

Esquerra Republicana de Catalunya
Agramunt

COSES DE LA PARROQUIA

COLònIES — Organitzades pel Club Parroquial d'Espial es feren les colònies infantils en les que hi assistiren una seixantena d'infants, nols i noles. Els dies foren des del 6 al 13 d'agost i el lloc «El Molí de la Roda» a Sant Martí de Sesgaloles.

FUNERALS — La Parròquia ha viscut els moments de la mort del nostre Papa Pau VI, i el dimecres 16 d'agost a les 8 del vespre es celebrà un funeral per l'ànima del Sant Pare.

EXCURSIÓ — Com ja es costum, es premià els escolanets de la Parròquia amb una excursió a Barcelona visitant l'aeroport, el Tibidabo, Castelldefels i altres llocs de la ciutat Comtal. Això es féu el dia 24 d'agost.

CAPELLA DEL SIÓ - Per fi ja es pot dir oficialment que ha quedat totalment acabada la seva restauració i el dissabte de la Festa Major fou inaugurada i beneïda pel nostre Senyor Bisbe amb tot l'esplendor.

Cal augmentar la darrera quantitat de 213.661 pesetes publicada en el nostre periòdic, amb l'import de 108.250 ptes. recollides després, totalitzant en conjunt 321.911 ptes.

Creus

Com ja sabem, a part i a càrrec de diferents persones, famílies i associacions, s'han costejat la imatge, la campana, làmpares, catifes, gerros, etc.

AGENDA

EL CATALA A L'ESCOLA

AGOST

dia 26 — DESPLAÇAMENT

Aquesta vegada han estat alguns membres de la Coral d'Avui els qui, junt amb el seu Director, s'han traslladat a Lleida per assistir al concert commemoratiu del quinzè aniversari de l'Orfeó Lleidatà celebrat a la Seu Vella.

BARRIS

Per primera vegada, i amb èxit, els veïns de la nova urbanització Verge dels Socors», situada a les afores de la Vila, han volgut celebrar també els seus «Barris» organitzant un acte per a la mainada i un lluït ball a la nit.

dia 30 — INSTITUT

Llegim amb satisfacció al «Boletín Oficial del Estado» d'avui, pàgina 20317 disposició n.º 22422, un text que literalment diu així «Real Decreto 2046/1978, de 29 de junio, por el que se crean 29 Institutos Nacionales de Bachillerato mixtos» i a la llista que segueix, hi ha el d'Agramunt.

Això comporta que el nostre Institut -que ja de temps funciona, però dependent del de Tàrrrega- esdevé completament independent, amb decisions pròpies, i ja no serà una càrrega onerosa per Ca la Vila.

SETEMBRE

dia 3 — «CAU»

Els membres del grup d'escoltes Sant Jordi, aquest migdia de diumenge, han convocat els pares a la Sala d'Actes de l'Institut per a fer-los-hi un resum de les activitats que han portat a terme últimament i, a l'ensems, un avanç de la programació que tenen projectada. Finalment es passaren diapositives de l'acampada que feren aquest estiu a la Cerdanya,

dia 4 — PLUJA

Per fi, avui, s'ha descarregat l'atmosfera i la tant enyorada pluja, ha caigut abundosa. Després d'aquests tòrrits Juliol i Agost els nostres camps necessitaven d'aquesta aigua, i nosaltres que se'ns aflluixés el clima.

dia 7 — «LA MAÑANA»

L'edició d'avui d'aquest diari de Lleida, porta unes «pàgines especials» dedicades a la nostra Festa Major i en elles, entre altres, hi ha alguns articles reproduïts de SIÒ.

CASAL

El President d'aquesta entitat ha rebut, per escrit, la dimissió de cinc de la Junta. El motiu, es diu que és per divergències en l'espectacle del segon dia de la Festa Major, encara que sembla que la cosa ve de més lluny.

E. R. C.

En una casa del carrer Sabateria hem vist molta propaganda de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Posats en contacte amb un dels seus membres directius, ens informa que allí hi haurà el local del seu partit, però que encara no és obert al públic ja que el dia que ho facin volen donar una certa solemnitat a l'acte.

dia 9 — CAPELLA DEL RIU SIÒ

Amb l'assistència del Sr. Bisbe -que ha presidit els actes- aquest migdia s'ha inaugurat la restauració d'aquesta Capella -construïda el 1678- i que feia anys estava en un estat lamentable. Tant la Processó, que del Temple Parroquial ha portat una reproducció de la imatge de la Verge a la Capella, com els actes allí realitzats, han estat molt concorreguts.

dia 10 — CREU ROJA

L'Assemblea local d'aquesta entitat benèfica i mitjançant els seus socorristes, ha portat a terme, aquest matí, la Festa de la Bandereta per recollir els donatius dels agramuntins i forasters que ens visiten. Ens diuen que la recapta ha estat d'un total de 115 000.- pessetes.

dia 11 — FESTA MAJOR

Eguany hem tornat a la Festa Major de tres dies, però celebrant-la en divendres, dissabte i diumenge. Els actes populars programats per l'Ajuntament -tant per als infants com per a la gent gran- han estat molt concorreguts, i no hi ha dubte que el temps ha estat factor decisiu ja que no l'ha pogut fer

«En els centres docents d'educació pre-escolar, general bàsica i Formació Professional de primer grau de Catalunya s'incorpora obligatòriament als plans d'estudi l'ensenyament de la llengua catalana...». «Els actuals plans d'estudi de Batxillerat es readaptaran per donar cabuda a Catalunya a l'ensenyament de la llengua i la literatura catalanes dins l'horari escolar.» (Ministeri d'Educació, Reial decret de 23 de juny del 1978, B.O.E., 2, setembre.)

Comença el curs escolar pel miler llarg d'estudiants de la nostra Vila. Tots sabem que l'aparició del setembre suposa un canvi a la vida; suposa un bregar, altre cop, en les tasques de sempre. I els estudiants, després d'un llarg parèntesi, hauran d'encarar-se una vegada més amb els llibres.

Aquest cop, però, hi ha novetats: els estudiants podran aprendre el català; àdhuc algun professor els explicarà l'assignatura en la llengua que ells sempre han parlat; potser alguns estudiants disposaran de llibres de text escrits en català... Alguna cosa haurà canviat dins el món de l'ensenyament.

Per fi, després de dos mesos llargs d'espera, ha aparegut al B.O.E. el reial decret llei pel qual es regula la incorporació de la llengua catalana al sistema d'ensenyament a Catalunya. Segons l'articulat es despren:

— L'obligatorietat de l'ensenyament del català a totes les escoles de Catalunya d'educació pre-escolar general bàsica, formació professional (primer grau) i batxillerat.

— La possibilitat que els centres estatals o no estatals impartixin programes en llengua castellana o catalana en atenció a la llengua materna de la població escolar, a les opcions dels pares i als mitjans de què es disposi.

— El projecte de crear en els instituts càtedres de llengua i literatura catalana.

— El fet que a les escoles universitàries del professorat d'E.G.B. es creïn programes lingüístic-pedagògics amb vista als seus alumnes.

— La disposició transitòria de cursos de formació i perfeccionament de professors de català, per tal que es pugui atendre l'ensenyament de la llengua catalana.

El pas que s'ha aconseguit és molt important. Tots sabem que aspirem a una escola en català, amb continguts catalans, textos catalans i on la llengua de comunicació entre alumnes i professor sigui la catalana. Ara per ara, això és impossible, ja que ni disposem de textos redactats en català i des d'una òptica catalana, ni tots els alumnes i professors estan preparats per donar aquest pas definitiu. No obstant, repeteixo, l'avenç és considerable.

Segueix

millor. La quantitat de gent als balls de la plaça Mercadal -sobretot de dissabte i diumenge- ens recordava els millors temps de l'envelat dels anys seixanta.

ONZE DE SETEMBRE

La Diada Nacional de Catalunya ha transcorregut amb un cert aire de festa -no oblidem però que era l'endemà de la Festa Major- i bastants balcons lluien la Senyera. Al capvespre organitzada per la Coordinadora de Joves i patrocinada per l'Ajuntament, es féu una audició-ballada de sardanes a la plaça Mercadal, amb molta assistència de públic. L'Esquerra Republicana de Catalunya fou l'únic partit que es féu ressò de la Diada, una gran bandera de les Juventuts d'aquest partit lluí a la plaça a l'hora de les sardanes, i també havien repartit uns fulls amb un escrit-recordatori de la Diada.

Esperem que els centres docents de la Vila aprofitin les noves possibilitats d'aquest curs que tot just comença. Esperem que tots els centres ensenyin el català; esperem que hi hagi una bona colla de professors que ja imparteixin altres assignatures en català; i esperem que els ensenyants, que no dominen prou bé el català, s'aprofitin dels cursos de reciclatge per tal de posar-se al dia.

Comença el curs i estem d'enhorabona!!

Joan Puig

Cooperativa Agropecuària de Guissona

Tels. 20, 40 i 77
G U I S S O N A

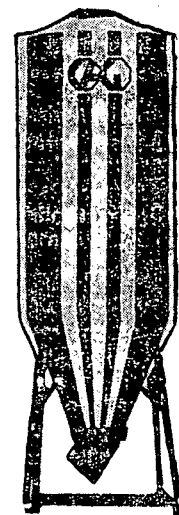
Pinsos Compostos

Escorxador general
Frigorífic

Medicaments i
Assistència Tècnica

Material per a la
Ramaderia

Secció Agrària

L. COMENGE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPERATS - MOQUETES - CORTINATGES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Telèfon 39 07 18

LLIBRES (CULTURA)

Per què es llegeix tan poc?... Els arguments que ens solen donar la gent com a resposta són de tan poca consistència com aquests: uns, «Als 12 anys vaig haver de posar-me a treballar», d'altres, «No tinc temps», y d'altres, «M'estimo més veure la televisió». Però jo crec que la resposta l'hauríem de buscar en la política duta a terme en aquests tan al·ludits 40 anys, si, en les escoles, en la pèssima educació de la immensa majoria de ciutadans, i després en tots els mitjans de comunicació, donem un repàs, si no, als programes i revistes de major audiència. A la televisió: «Esta noche fiesta», «Starki i Hatch», «Cantares»... A la ràdio, un gran nombre de serials que podem escoltar en totes les emissores, amb excepció dels de ràdio nacional, i un que fan en català que està força bé. Les revistes: «Hola» «Lecturas» les fotonoveles i una llarga llista de revistes pornogràfiques. Aquesta és la verdadera resposta, la deformació de l'individu des de que entra a l'escola.

Afortunadament la cosa comença a canviar a nivell escolar, i es aquí on realment es fa la feina, ja que a un persona de 40 anys, si fins ara no a obert un llibre, difícilment ho farà ara, siguem realistes, per això hem de procurar, que tots els xavals tan bon punt sàpiguen llegir ho facin, però no solament el llibre de matemàtiques o

el de llenguatge sinó també les aventures de l'Avi Quim i en Jan i Trencapins. Això ho hem de fer entre tots, els mestres recomanant llibres i fent-los llegir com un treball més de classe, i la família pensant quant s'acostin els reis o el sant del nen, que val molt més regalar-li un llibre que no pas una pistola, un tanc o bé una nina. N'hi ha força de llibres i revistes per a la quitxalla (Cavall Fort, Rodamon, L'infantil, en Jordi... i col·leccions de llibres: Sant Jordi, La Galera, Laia, Patufet, etc.).

Us demanaria que fullegéssiu un Cavall Fort, per exemple, hi veureu que a més de les senzilles, però divertides historietes, hi ha jocs ben instructius, com el patrocinat per la Caixa titulat «Una lliçó amb premi» on aprenen a conèixer més bé la nostra llengua tot jugant, també, unes historietes on unes vegades ensenya a estimar la natura, d'altres història i d'altres ensenya matemàtiques.

Subscriu el vostre fill en una revista d'aquestes, compreu-li de tant en tan un llibre i potser veureu un dia quant estigueu asseguts d'avant el televisor mirant els Harrelson o l'Starki i el Hatch o el de torn, com s'alça fastiguejat agafa un llibre i s'asseu en un racó.

R. B. P.

*Aquesta poesia està dedicada a la dona que té
més por de mi i del meu record*

DONA

*Dona, que vas plorar una esperança,
tu que vas voler ser flor de nou
van matar la teva esperança
el teu sentir van arrencar,
el teu cor van aixafar.
Dona, on queda el teu dolç mirar,
les teves llàgrimes van despremiar,
el teu sentir van negar,
i la llum et van prendre.
Ja més mort no et poden donar,
perdó no hi ha,
tenebres no existeixen
per a tan escabrosa mort,
ni descans hi haurà,
ni de nit, ni de dia,
per aquell que tal despreci et va donar.*

Josep M.ª Silvestre i Rosell

POESIA

*—de què em serveix saber
parlar si no m'entén ningú
—de què em serveix saber
escoltar si ningú m'explica res
—de què em serveix saber mirar
si tan sols veig desastres
—de què em serveix voler cantar
si la meua cançó es estranya al món
—de què em serveix voler viure si
cada moment tinc ganes de morir
—de què em serveix voler caminar
si no se aturar-me a descansar
—de què em serveix escriure si encara
no sé llegir.*

Tere

Fa uns dies que es van posar uns cartells que feien referència a l'escola en català, patrocinats per l'E. R. C.

A l'endemà, tots els que no foren apegats a l'interior dels aparadors de les botigues, havien desaparegut.

Valdria la pena que es respectés tota mena d'informació que per aquest mitjà, es fa arribar als agramuntins.

Llenya i Carbó F. Santamaria i Fills

Santa Esperança
Telèfon 390387

Per a un bon servei

Funerària (Casa Romà)

Rapidesa... Economia... AGRAMUNT

*Servei Oficial
únic de
EL OCASO, S.A.*

Mercè, 19
Tel. 390309

BAR-RESTAURANT DISCOTECA

AVDA. DE LERIDA Nº 11 Monzón (HUESCA)
TEL 40 01 85

Empresa RAMON INGLÉS (Crích)

Il ofereix els serveis de
RESTAURANT - CAFETERIA
SALA DE FESTES - RESIDENCIA
BARRA AMERICANA
atessa per belles Senyoretas

*Exclusivitat * Draperia anglesa i francesa
Camises - Corbates - Articles Home*

Sastreteria Univers

Tailleur Sastre

Auda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

*Una
llarga...
i dolça
tradició*

Chocolata **Viladés**

ROS ROCA S.A.

LA INDÚSTRIA
DEL REMOLC

inventari de riella

ELS GERANIS

per Guillem Viladot

Acabades les vacances, retrobo els meus geranis. De veritat són els meus? Fa un any que els tinc i els miro damunt l'horitzó de la serra. A vegades dubto que els geranis siguin fora. Els sento tan endins! Però hi ha cops que sí, que és segur que són fora, i em costa d'identificar-los. Sembla que algú altre els reclama o que els sollicita... O són ells que es cansen de mi, malgrat hagí fet dels seus colors, banderes! Són geranis que jo rego amb uns ulls plens de festa. Geranis que em lliuren la seva llum i que, sense saber per què, a voltes me la neguen. Quina saba els alimenta? Quinc solc els acull? Quin alé els dóna hostalatge?

Són els geranis de sempre, els que un dia em coronaren de pètals els meus pensaments. I també els que, sense saber com, eixiren enfilant-se per la ufanor imperintinent dels seus aquenís des dels quals proclamaven menysteniments encoberts de lucideses, de rigors, de contradiccions..., com si s'haguessin humanitzat des de les arrels fosques fins a les corolles vistents.

Els meus geranis. Potser no han existit mai, i tot plegat —la seva sentor i la seva llum— és una al·lucinació, un desig sense pàtria. Però jo he tingut aquests geranis a les meves mans, dins dels meus pensaments, barrejats amb la massa efervescent de l'ànima. Existelxen. Ara els veig, els retrobo quan l'estiu és a punt de cloure's. Potser s'han tornat esquerps després de tot un més d'exili.

Els lluco d'amagat, furtivament. A poc a poc se m'apropen. Quina commemoració tornar a ser junts! Quina osmosi d'identitats! Retrobarnos és com si tornéssim a fundar la pàtria. A poc a poc estiro una mà i els toco. Ho accepten. Per la pell em puja al cor la seva companyia. I per la mirada m'arriben encàrrecs vermells. Jo no els demano res als meus geranis: només que es deixin mirar, que esdelxin flairar, que es deixin tastar les fulles... Que es deixin assumir...

Estimo aquests geranis com mai. Poden suportar la meva dependència? És que a vegades fugen aclaparats, com si no acabessin d'admetre que algú arribés a sentir-s'hi tan referit i es neguessin a ser protagonistes demanats a cada instant? Estimo aquests geranis i m'adono que estimar-los es tant com empresonar-los, com limitar-

los, com despersonalitzar-los; és com exigir-los-hi que mai canviïn de flaire i de color: ser per a sempre més els geranis que ara són. És obligar-los que sempre repeteixin la seva imatge... I repetir sempre el mateix és tastar la mort de molt prop... Fugen perquè els convido a morir?

La serra té un color gris. Els arbres sembla que tinguin set. La gent passa lleugera. De tant en tant algú estira el coll i alça la mirada cap als meus geranis. I ells, afalagats, com s'esbullen! Aleshores, no tan sols fugen del meu balcó sinó que fins i tot els sento eixir de dins meu... No, no és veritat que emigrin. Si haguessin volgut abandonar el balcó, ho haurien pogut fer durant aquest mes que hem estat separats. I no ho han fet; al contrari, els he trobat molt ben arrelats al test de sempre. Per tant, què passa?

Jo crec que tot plegat són figuracions meves, gelosia...

Bé, és una història llarga la meva relació amb aquests geranis; i complicada. Existeixen aquests geranis? Sí, sí; deuen existir perquè jo, de tant en tant els anomeno i els trobo. Els entenc, els meus geranis? M'entenc a mi mateix? No serà que en els geranis m'hi veig a mi reflectit i que la seva identitat no és més que la meva: desertora de mi mateix? Segurs que els geranis no existeixen. Segur que de tot el que ens envolta no existeix res. Que tot plegat sóc jo repetit, identificat en cada una i en totes les coses que habiten el mateix espai que jo habito. Per això els signes i els objectes i les coses que m'envolten són tan extraordinàriament complexes.

Però a vegades penso que el que hi ha al meu balcó, no són geranis. Un noi pot creure que és una noia. Una noia pot creure que és un noi. Un home pot pensar que és la història. Una dona pot imaginar que és el fill. I un vell pot pensar que és la mort.

Tots creiem o pensem una cosa o altra i anomenem geranis a allò que ha provocat la dependència. Es pot estimar una persona, la història, el fill... Quan s'és vell imagino que ja no s'és dependent de res, i la mort es deu estimar com la cosa més adient del món. Encara que estimar ja és ser dependents seus... Però la mort és el no res. Potser per això a vegades penso que al meu balcó no hi ha geranis...

PERFIEL CATA

El dia 23 de Juny d'enguany, tots els mitjans de comunicació social d'Espanya ens feren sabedors de la bona nova de l'aprovació pel Consell de Ministres del Reial Decret-llei que regularà i oficialitzarà l'ensenyament del català i en català, en totes les escoles del Principat, el qual entraria en vigor el dia de la seva publicació al Butlletí Oficial de l'Estat, la qual cosa no va ésser efectiva fins el dia 2 de Sbre.

Entre d'altres, aquest retard, ha fet que sigui molt problemàtic l'impartir l'ensenyament de les diverses matèries en català, tenint en compte la realitat sociolingüística de la població escolar. És possible la manca d'una organització i programació, didàctiques, llibres, concienciació dels pares referent a què els seus fills facin els estudis en la nostra llengua, etc.

En el que fa respecte a l'ensenyament de l'idioma sembla que no hi haurà tants inconvenients, ja que una vegada sortits els llibres de text, hi ha als centres escolars, un bon nombre de professors habilitats per a l'ensenyament de la llengua.

De la part perdedora sembla que seran, però, els professors de català -en certa manera els homes de la «resistència» o «de la ceba»- perquè, segons la regulació del decret del dia 12 de Setembre no se'n cridarà «a files» i només en cas d'excepció i escadusserament.

Malgrat tot, creiem fermament, i és la nostra esperança que mitjantçant l'aplicació pràctica del decret-llei, haurem encetat un camí pel qual Catalunya «tornarà a ser rica i plena»

* * *

SIÓ, per tal d'informar-vos a tots, va mantenir una entrevista amb la directora de les Escoles Nacionals, senyora Júlia Altés, amb el director de l'Institut d'Ensenyança Mitja, senyor Josep Maria Font, i amb el director del Col·legi Nostra Senyora dels Socors, senyor Innocenci Villegas.

L'entrevista que hem dut a terme amb els esmentats directors dels diversos centres d'ensenyament de la Vila, la tematica de la qual publiquem a continuació, ens donarà una idea, molt aproximada, de tal com aniran les coses en aquesta matèria.

* * *

P. (Sió) - Coneixeu el Reial Decret-llei, aparegut recentment, sobre el català? El Ministeri d'educació o la Generalitat us han comunicat alguna cosa al respecte?

R. Directora Escoles Nacionals (E. N) - Coneixem el Reial Decret-llei, sí. Per ara -16 de setembre- no ens han comunicat res.

R Dr. Institut (I) - Sí. El Ministeri d'Educació ens

ha enviat normes concretes per posar en marxa aquest curs; hem de fer 3 hores de català al BUP.

P. - Què n'opineu de l'ensenyament del català?

R. (E.N.) - És molt important sobretot, pels catalans.

R. (I) - Cal ensenyar el català; això ja es va fer l'any passat i l'experiència va ser bona. Ara bé, l'any passat no es feia de manera oficial, i aquest curs sí. Això és molt millor.

P. - Què n'opineu de l'ensenyament EN català?

R. (E.N.) - Que ha d'anar molt bé per l'ensenyança, perquè hi haurà criatures que amb la llengua materna assimilaran molt més bé les matèries.

R. (I) - La dificultat de l'ensenyament en català està amb els professors que vénen de fora.

~~«Según disposición reciente ha quedado prohibido el uso del catalán en su calidad de segundo idioma oficial en las provincias de Cataluña. Desde ahora en adelante, únicamente se permitirá el idioma español como oficial en todas las provincias catalanas.» (LA MAÑANA~~

17 de Febrer de 1939, p. 4).

«En els centres docents d'educació pre-escolar, general bàsica i formació professional de primer grau de Catalunya s'incorpora obligatòriament als plans d'estudi l'ensenyament de la llengua catalana.» «Els actuals plans d'estudi de Batxillerat es readaptaran per donar cabuda a Catalunya a l'ensenyament de la llengua i la literatura catalanes dins l'horari escolar.» (Ministeri d'Educació, Reial Decret-llei del 23 de juny de 1978).

RODA EL MÓN I TORNA AL BORN!!

LÀ A L'ESCOLA!

P. - De cara al curs que comença quants alumnes teniu matriculats?

R. (E.N.) - Dit una miça a ull, deuran ser per l'estil de l'any passat, que n'hi havia cinc-cents cinquanta-sis.

R. (I) - De moment no ho sabem. Calculem que dos-cents cinquanta alumnes.

P. - Quin percentatge teniu d'alumnes castellanoparlants i catalanoparlants?

R. (E.N.) - Del total, de castellanoparlants n'hi devia haver uns setanta-cinc, aproximadament. Però el català aquests, l'entenen perfectament i alguns poc a poc el van parlant.

R. (I) - Això no ho sabem ara. De fet tots entenen el català i la immensa majoria el parla.

P. - Quines característiques sociolingüístiques creieu que tenen els vostres alumnes?

R. (E.N.) - L'ambient de casa dels nens és castellà quant els seus pares ho són. La llengua ve determinada per l'origen de la família. Això és difícil de respondre d'una manera global. Cal dir, de fet, que no hi ha una aversió al català per part dels castellanoparlants.

R. (I) - La majoria dels alumnes són catalanoparlants i a casa seva parlen el català.

P. - Quin nombre de professors teniu -o penseu tenir- aquest curs en el centre?

R. (E.N.) - Aquest any som vint-i-dos professors d'E.G.B.

R. (I) - Uns 18 professors.

P. - Digueu-nos el percentatge de professors castellanoparlants i catalanoparlants.

R. (E.N.) - Dels vint-i-dos, vint som catalanoparlants, un castellanoparlant i l'altre encara ha de venir, per tant no sé quina llengua parla.

R. (I) - Això ara és incert. Crec que la majoria dels professors serà catalanoparlant. Ja ho veurem.

P. - Quants professors tenen el títol de català?

R. (E.N.) - Crec que tres estan habilitats per donar classes en català. A més tots els professors de segona etapa estan fent els cursos de català que organitza l'I. C. E. Així com també el fan dos o tres professors de primera etapa.

R. (I) - De moment no la puc respondre. L'any passat n'hi havia un que tenia el títol de català.

P. - Quants professors creieu que poden fer les classes en català?

R. (E.N.) - Tots poden fer les classes en català. Adhuc la professora castellanoparlant que tenim, ja que ha fet el curset de català de l'I. C. E. En realitat, les explicacions de les assignatures moltes vegades ja les fem en català; éssent el text l'únic que els alumnes tenen en castellà.

(I) Això queda pendent dels professors que vindran. Jo personalment penso fer les classes en català, tal com he fet sempre.

P. - Esteu preparats de cara a l'ensenyament del català? Com ho fareu? Teniu llibres?

R. (E.N.) - Sí. A cada curs s'impartiran tres hores de català. Tenim llibres, d'ortografia, contes, llibres de poesia, etc. per tal de què es faci agradable als nens. L'any passat, per exemple, tots els nens que assistien a classes de català tenien un llibret de literatura catalana. A la biblioteca, però, no hi ha res de res en català; esperem que ja ens n'enviaran.

R. (I) - Jo crec que amb l'experiència del curs passat, aquest any encara podrà anar molt més bé. Estem preparats per donar les tres hores de català setmanalment al BUP. Quant als llibres, és matèria del professor de català que hi hagi qui haurà de decidir, els llibres que es faran anar de text.

P. - Què penseu fer de cara a l'ensenyament EN català, es a dir, a impartir algunes assignatures en la nostra llengua?

R. (E.N.) - Això s'ha de decidir en una junta de claustre. Sembla que els professors que vulguin fer la seva assignatura en català la hi podran fer puix la majoria dels alumnes ho són. Els llibres de text, però, ja els tenim comprats i aquest any són tots en castellà; a excepció, és clar dels llibres de text per l'assignatura de català.

R. (I) - Penso que seria molt interessant fer algunes assignatures en català i és molt possible que se'n doni alguna. Hi pot haver problema per la formació del professorat que sovint tenim falles en el nostre català.

P. - Degut a l'aparició tardana del Decret sobre l'ensenyament del català, possiblement hi haurà aspectes que enguany se us hauran escapat. Què penseu que es pugui fer de més en el curs pròxim?

R. (E.N.) - De cara a l'altre curs, sembla que es podrà fer tot el que calgui per poder-ho fer el més bé possible. Ja es podran donar les assignatures -si no totes, algunes- en català i amb llibres de text

catalans.

R (I) - De cara a l'altre curs ja es podran utilitzar llibres en català.

P. - Han estat ben acollides per part vostra aquestes disposicions respecte la nostra llengua?

R. (E.N.) - I tant, moltíssim.

R. (I) - Sí, molt ben acollides; i molt concretes en la seva aplicació.

* * *

Aquesta mateixa enquesta fou portada al col·legi d'E.G.B. Ntra. Sra. dels Socors, però en lloc de respondre les preguntes ens va trametre el següent escrit:

La Direcció del Col·legi d'E.G.B. «Ntra. Sra. del Socós», i a l'ensems de la «Junta de l'Associació de Pares d'alumnes» es plany de no poder respondre d'una manera completa l'enquesta plantejada pel decret recentment donat en el referent al català. I per això palesa:

1) Que dit decret ha estat tan ben acollit com esperat. Ho podem dir, ja que dins el nostre Centre s'estudia el català ja fa quatre anys, tot esmerçant-hi dues hores setmanals.

2) Que aquest Col·legi, quant a l'aspecte normatiu, depent de la Inspecció Tècnica d'E.G.B. i també, per assessorament i orientació de la «Confederació de Centres Autònoms de Catalunya», dels quals Organismes estem esperant normes, directrius i tota mena d'informació.

3) Que pot comptar -segons el decret- de professorat especialitzat i titulat pel proper curs i, si tenim en compte el nombre de professors aprovats dels Cursos propassats, cobrirem per tot el dit les necessitats del Centre.

4) Que volem i desitgem el català dins els nostres Col·legis i dins les nostres llars, però, això sí, sense pressa, ja que cal tenir en compte -vulguin o no vulguin- les altres matèries que l'alumne ha d'estudiar per la seva rodona formació.

Plaça del Pou, 9 - Telèfon 390863 - AGRAMUNT

Entrega immediata del seu

«Ford Fiesta»

Facilitats de pagament

Garatge Vidal

Acceptem el seu cotxe usat

Informi's sense compromís

a *Garatge Vidal*

Xocolata

Jolonch

AGRAMUNT

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSEP MARTORELL

Història

Després de la batalla del Barbate (711) els serraïns s'estengueren per tota la península i, ocupats els Països Catalans, exceptuant les Illes que les prengueren més tard, travessaren els Pirineus arribant a Narbona.

A la Catalunya Vella i a la Nova (Llobregat en avall) la dominació va ésser de poca durada, això fa que no hi deixessin tanta empremta com en altres llocs peninsulars.

A les Balears i al País Valencià, en estar-s'hi més temps, es nota més la seva influència en determinats aspectes, per exemple en els mots aràbics que trobem en les varietats dialectals de la llengua catalana, mallorquí i valencià, sobre tot en l'última.

De les contínues lluites entre els serraïns, en sortiren uns petits regnes independents anomenats de taifes, això va afavorir la reconquesta cristiana.

Als PP. CC. hi trobem els regnes de Lleida, Tortosa, Dènia, Mallorca, València, etc.

Els pobles que no els oferiren resistència gaudiren de certs miraments i llibertats, per part dels conqueridors serraïns; tant de tipus religioses com civils, però si els havien de reduir, quedaven en la servitud i el captiveri.

Els cristians fugiren cap a terres encara no invaïdes o bé cap a França; després ajudarien decididament la reconquesta. Molts dels que es quedaren s'integraren a l'islamisme.

La nova estructuració social dels PP. CC. va fer que l'agricultura progressés molt (aquí en tenim una mostra a les riberes del Segre) sobretot al País Valencià.

Els cristians que es convertiren a l'islamisme, quedaven lliures i amos de la terra que cultivaven. En eliminar els latifundis i protegir la petita propietat i la parcel·la, juntament amb la introducció que de nous cultius: arròs, taronges, moreres, etc. i els grans sistemes de reg, augmentaren en gran manera la riquesa del camp i, com és natural, a l'ensem, el comerç; la indústria, les arts, etc.

Avui encara sembla que hagim d'aprendre el que ells, amb tan gran encert, ja practicaven i que, per tant, haurien de ser les nostres beceroles: la protecció a l'agricultura genera, entre altres moltes coses, una millor cultura, un florent comerç i una brlosa indústria. Esperem que en la nova ordenació autonòmica es puguin prendre les mesures pertinents per a que el nostre país ho pugui assolir.

P. Mora

Bibliografia:

Resum d'Història dels Països Catalans, de Ferràn Soldevila.
Síntesi d'Història dels Països Catalans, de Jordi Moners.

MOVIMENT DEMOGRAFIC

MES DA'GOST

MATRIMONIS:

Lluís Resino Perdonés i Josefa Carrascal Morato	dia 5
Antoni Farré Riba i Josefina Esteve Granje	dia 19
Antoni Figuera Camats i Josefina Oliva Castellà	dia 20
Antoni Domínguez Carrere i M. ^a Carme Serrano Martidez	dia 20
Antoni Gassó Ramon i Alexandra Gonzalez Sans	dia 26
Jaume Cinca Torrent i Anna M. ^a Poch Vilalta	dia 27

DEFUNCIONS:

Càndida Ribalta Ginestà 42 anys	dia 11
Teresa Aldomà Tarruella 48	> > 15
Maria Carulla Omedes 68	> > 23

PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES D'AGOST

Dia 15	1'	litres m.
> 22	0'6	>
<hr/>		
Total	1'6	litres m.2

L'Observador: DEUDAT PONT

Institut Nacional de Batxillerat d'Agramunt

Ens plau comunicar a tots els agramuntins i comarcans que per Reial Decret de 29 de Juny de 1978 (B.O.E. de 30 d'Agost) s'ha creat l'Institut de Batxillerat a la nostra Vila. Cal recordar que fins ara actuava una secció de Batxillerat depenent de l'Institut de Tàrrrega i això dificultava la bona marxa de l'Institut.

Esperem que aquest curs, tenint tots els avantatges de ser ja un institut, podrem donar un ensenyament de qualitat a la nostra vila, i per això demanem l'ajut i la col·laboració de totes les altres entitats educatives i culturals de la vila, al mateix temps que nosaltres ens oferim a col·laborar amb totes elles.

Cal donar les gràcies i agrair a tots els qui d'una manera directa o indirecta han fet possible que aquest Institut sigui ara, una realitat.

Les ensenyances que es donaran seran: Primer, segon, tercer de B.U.P. i el C.O.U. El període de matrícula s'obrirà des del 18 al 30 de setembre.

LA DIRECCIÓ

Incongruències Estiuénques

En el n.º 173 corresponent al mes de juliol d'enguany hi ha un escrit signat per en Lluís Pons i Serra que porta per títol «Divagacions estiuénques» en el qual se m'ahudeix moltes vegades. Per ordre, podríem dir cronològic, en l'escrit esmentat apareixen un seguit d'incongruències i alhora uns judicis un xic temeraris que bé mereixen una explicació aprofitant l'espai que m'ofereix la Revista Sió com a col·laborador. Vegem-ho.

En aquell article es diu que se'm veu la llauna en els meus escrits. No ho sé, crec que quan se li veu la llauna a algú és perquè diu una cosa sense pensar-la o sense sentir-la realment per obtenir-ne uns fins determinats. «Veure's el llautó» segons el diccionari que tinc entre les mans té un significat de: «Revelar-se allò que realment hi ha sota l'aparença enganyosa (d'algú o d'alguna cosa)», és a dir, abundant amb el que ja he dit, és manifestar quelcom amb un afany d'engany, a vegades molt concret, per obtenir-ne uns resultats positius però que hom veu clarament que allò que es diu, no és el que es pensa ni el que es desitja. Exemple concret: el senyor Suárez o al seu govern o a la UCD, és el mateix, se'ls veu el llautó quan parlen de l'autonomia per Catalunya perquè crec que ho diuen a fi i efecte d'aconseguir una imatge més popular (de cara a obtenir uns resultats positius: les eleccions) entre nosaltres els catalans. Tot això ho dic perquè no sé quina llauna se'm veu en els meus articles si precisament en l'escrit es diu que «la qualitat més rellevant es la sinceritat» i crec que l'una cosa no lliga amb l'altra.

Se'm titlla també de sectari. Altre cop agafo el diccionari i llegeixo: «sectari, relatiu o pertanyent a una secta / Sequaç, intransigent, fanàtic d'un partit, d'una opinió.» Si manifestar l'opinió i les idees que hom té sobre molts dels problemes que patim en la nostra societat es pot considerar com a sectarisme estem ben arreglats perquè tots podríem ésser titllats del mateix. No pertanyo a cap secta ni crec que els meus escrits reflectin que sigui un sequaç, un intransigent i un fanàtic d'un partit o d'una opinió. Penso que hauríem de desterrar el sectarisme perquè això tan sol ens duria a una societat no democràtica (dictadura) i crec que la majoria no volem tornar-ho a veure. Trobo, doncs, incongruent dir que els meus escrits són sectaris, ja que l'esperit que mou les meves paraules no es altre que donar a conèixer els punts de vista que personalment tinc de la problemàtica de la societat i com sempre, estic disposat a dialogar, discutir, xerrar amb tots aquells que dissenteixen del que opino però no intentant esbrinar els defectes i virtuts del que hom diu llençant una sèrie de qualificatius no demostrables, com es fa en l'escrit al·ludit, sinó amb argumentacions coherents.

En el penúltim paràgraf de l'escrit d'en Lluís Pons s'afirma que: «Els mestres que per afegir uns milers de pessetes més al seu salari actual, bastant acceptable, comporten que els seus alumnes malmetrin el curs escolar, valdria més que es lloguessin de manobres, en el cas hipotètic que als contractistes d'obres els interessés llogar gent amb un índex tan baix de responsabilitat social». Entenem perfectament que a tots aquells mestres que vam fer vaga el curs passat se'ns qualifica amb molt baixa o poca responsabilitat social. Perdó que insisteixi però la baixa o poca responsabilitat social la va demostrar el govern en no voler dialogar i en no respondre urgentment, com era neces-

sari, a les nostres peticions i així van tenir la gosadia i l'atreuiment de fer-nos estar tres setmanes sense classes, quan una resposta en el moment oportú ens hauria lliurat, a tots, pares i mestres, de la situació tan angixosa i preocupant que comporta una vaga en aquest sector. És clar que potser se'ls va veure el llautó, i altre cop em disculpo per insistir-hi, ho sento, i el que realment volia el govern era perllongar la vaga a fi i efecte de desprestigiar l'escola estatal, l'escola popular, en benefici de l'escola privada, l'escola dels benestants i dels rics. No cal dir que en aquest paràgraf m'he sentit ofès i crec que també els meus companys mestres que ho hagin llegit. Respecto l'opinió d'en Lluís Pons encara que no em plagui i defensaria fins a la mort el seu dret a manifestar-la, com va dir un famós pensador, però no tinc per menys de manifestar que això de la baixa responsabilitat social que van demostrar, segons diu, els mestres que vam fer vaga, ho trobo un bajanada, perquè es menyestimar i menysprear al 80 % de tot el magisteri espanyol i ensems a tots els mestres del Col·legi Nacional d'Agramunt, i això es un judici crec que molt temerari, puix si bé particularment no vull defensar-me d'aquesta, podríem dir-ne, «acusació» de poca responsabilitat, perquè no es bo que un mateix ho faci, si vec que en Lluís Pons no coneix els companys que tenen cura del Col·legi Nacional d'Agramunt, ja que jo que els conec li puc dir que han demostrat a bastament tots, al poble d'Agramunt i a molts pobles d'aquesta comarca la seva gran responsabilitat social en la feina i la tasca de l'escola, buscant sempre el millor per a tots i, si van fer la vaga, pot estar ben convençut en Lluís Pons que era per millorar l'ensenyament i no únic i exclusivament per afegir uns milers de pessetes més al seu sou, i aquí me n'adono, una altra incongruència, que el senyor Lluís Pons no ha llegit l'informe de la vaga tal com ell diu, perquè tothom que ho hagués llegit havia de veure-hi que l'objectiu últim que ens movia a fer la vaga era millorar la qualitat de l'ensenyament i per això demanàvem tot un seguit de punts i el senyor Lluís Pons només en va llegir un.

Per últim i per si fos poc també s'afirma en l'escrit que hi ha alguns paràgrafs del meu informe de la vaga que són demagògics. Acusació fàcil per aquells, que moltes vegades, els falta arguments, no obstant —això del diccionari potser no caldria, però...—, demagògia, política consistent a afalagar la multitud, i demagog era, el qui cerca de guanyar influència política afalagant el poble. Els lectors de Sió poden jutjar, però en els meus escrits no pretenc afalagar la multitud, això a vegades es propi de mítings polítics i propaganda electoral en les vigílies d'unes eleccions, sinó donar a conèixer el meu parer sobre la problemàtica actual.

Miquel Aguilà i Barril

Quinta Columna

El nen mentider

COMPETICIÓN

Quan el present número de SIÓ sortirà al carrer, ja s'hauran encetat i molt probablement inclús concluíts, els Campionats Social 1978 que el Club Tennis Agramunt organitza per enguany. En fem menció perquè creiem que és una llàstima que un deport bonic i tant ple de dinamisme com aquest sigui gairebé desconegut per molta gent. Alhora que desitgem una nombrosa participació de jugadors en el mentat campionat, hem de fer present al Club de Tennis Agramunt que potser fóra molt convenient que, mitjançant els medis necessaris (un d'ells podria ésser les planes d'aquesta publicació), es donés una més àmplia informació sobre les seves activitats. A nivell popular, segurament que són molts els que creuen que el Club és una mena de vedat tancat per una minoria determinada i sabem positivament que no hi ha res d'això. Falta, doncs, esvaïr aquesta creença i molt probablement hi ajudaria una més intensa participació diguem-ne oficial del Club, en totes les activitats i manifestacions que es produeixin a la nostra vila.

CINEMA AL CASAL

Fa un parell de mesos que des d'aquesta mateixa columna vàrem felicitar la Junta per haver aconseguit que l'arrendatari de la sala de cinema concedís una bonificació de 25,— Ptes. als socis de l'entitat. En aquella ocasió també demanàvem que dita Junta augmentés el seu zel a fi d'aconseguir una millor claredat i sonorització en les projeccions cinematogràfiques. Doncs bé, el que ha passat, és exactament tot el contrari. Les projeccions són escassíssimes de llum i en quant a la sonorització, gairebé no s'entén una sola paraula. Als pocs minuts d'haver-hi entrat, el sofert espectador té la desagradable impressió d'ésser víctima d'una no gens dissimulada presa de pèl... i això és massa, senyors de la Junta! Si bé és veritat i sabut per tothom que l'explotació de la Sala d'espectacles està cedida en arrendament, hom s'imagina que en el contracte que al seu dia es degué signar deu haver-hi una clàusula per la que l'arrendatari es devia comprometre a donar als socis unes seccions cinematogràfiques amb un mínim de dignitat, tant en l'aspecte de pel·lícules actualitzades com en passadora qualitat de projecció. Doncs, és convenient que s'exigeixin aquests mínims, car tal com està actualment la cosa, al nostre criteri solament té un qualificatiu: INTOLERABLE.

ROSEC

És el que tenim avui, 2 de setembre del 78, a vuit dies vista de la Festa Major. I ens el dona el rumor que corre pel poble que durant la mateixa el nostre Ajuntament, per fi, encetarà la retolació d'alguns carrers de la Vila en català. Quins seran aquets carrers? Hi haurà un ordre preestablert de situació geogràfica, ordre alfabètic o qualsevol altre, o bé una premeditada omisió d'aquells noms que poden considerar-se com a «conflictius»? Caldrà esperar a veure el que passa i, en tot cas, ja en tornarem a parlar en una propera ocasió.

C.

Quan un nen es torna mentider us fa patir perquè dona la sensació que es separa i ja no us podreu fiar d'ell. Però s'ha d'evitar que aquest allunyament s'accentui i procurar comprendre el que l'incita a dir mentides.

La mentida és un signe d'inseguretat i amb raó o sense el nen creu que no el podeu comprendre. Per tant el primer que s'ha de fer és procurar restablir la confiança.

Abans de voler posar remei a les mentides, convendria precisar quines coses són mentida i quines no ho són, ja que un nen de cinc anys no té una idea molt clara del que és la veritat. Per un nen petit totes les coses que veu, que desitja o les que imagina li semblen més o menys igual de reals.

És possible que un nen de 6 o 8 anys conti que ha vist coses que no ha pogut veure, o que ha fet coses que no ha pogut fer; però això no vol dir necessàriament que vulgui enganyar-vos. Inclús pot ser tot el contrari perquè comunicant-vos les seves fantasies el nen us dona proves de confiança i us invita en certa manera a viure amb ell en aquest món imaginari que tant li agrada.

No l'heu de desmentir bruscament sinó ensenyant-li poc a poc les coses versemblants i quines no ho són. El nen petit pot imaginar que afirmant una cosa la fa existir i negant-la la suprimeix.

Aquesta negació màgica també es presenta a vegades a l'adult en casos de trastorns o emocions violentes: si comuniquen a algú la mort imprevista d'un ser estimat possiblement contestarà: «No és veritat, no pot ser». Inconscientment ho nega perquè li és dolorós i voldria que no fos veritat.

Quan el nen ja està a l'edat de distingir el vertader del fals, l'imaginari del real, les mentides agafen altre caire i s'ha de buscar la manera més convenient per a reaccionar.

Moltes vegades tindreu la tentació de castigar-lo per les mentides, però pot ser que aquest no sigui el millor mètode perquè en la majoria dels casos el que incita a dir mentides és la por al càstig. Per exemple: el nen ha trencat un objecte i l'amaga. Quan la mare li pregunta si sap on és, dirà que no l'ha vist. Si al cap d'un temps la mare el troba, el nen és capaç de negar-ho o fins i tot donar la culpa a un germà. I tot ha estat per por a ser castigat.

En aquest cas, si us adoneu que el nen menteix, és preferible facilitar-li la confessió perquè si el títol de mentider li resultarà impossible confessar. És convenient trencar la tensió i que el nen es convenci que desitgeu la seva confiança. Després d'haver confessat és quan se'l pot fer reflexionar sobre la mentida i fer-li veure el perill de perdre la confiança que teniu en ell.

No sempre és així de fàcil perquè el nen no pot preveure mai les reaccions dels grans que algunes vegades l'han castigat per molt poca cosa i altres vegades, en una falta que a ell li sembla grossa, no ha passat res.

Altre motiu que pot incitar el nen a mentir és la presumpció. Per exemple: es vanagloria de proeses que mai no ha fet per «donar-se-les de dur».

Quan un nen es vanagloria, generalment és perquè es sent inferior a un determinat entorn.

El millor que es pot fer per evitar les mentides en el nen és fer-lo viure en un clima de sinceritat.

Pot ser que el nen digui una mentida sense tenir cap interès en fer-ho simplement perquè no l'han cregut quan deia la veritat. Si alguna vegada el tracteu de mentider i li doneu proves d'una desconfiança injustificada pràcticament l'obligueu a dir mentides perquè en lloc de dir el que veritablement sent o que creu que és veritat, us dirà coses que li sembla que admetreu.

És possible que valgui més córrer el risc de deixar passar una mentida, que per error acusar un nen de mentider.

Si un nen es torna mentider us n'adonareu de seguida mentre que amb una acusació equivocada pot trencar la confiança que té en vosaltres i amb ell mateix.

J. Lluch

FESTA MAJOR - 78

Enguany, el temps ha acompanyat la nostra Festa Major, cosa que representa una novetat, car la pluja sempre ha estat una assídua de la mateixa.

L'absència del tradicional «Envelat», dins el marc de la Festa Major, des de fa uns anys, donava la sensació que «a priori», la Festa no seria completa, o almenys aquesta era la versió de tots els comentaris; però a l'hora de la veritat la gent s'oblidà dels comentaris desfavorables i participà massivament, donant així relleu a les antigues tradicions populars que són, en realitat, l'essència de les Festes Majors al nostre país.

Després de deixar constància d'un nou canvi de dates, passem a analitzar el que ha estat la Festa Major d'enguany. Dels actes més importants, citem:

La inauguració del restaurament de la Capella del Sió, sota l'advocació de la Mare de Déu dels Socors, patrona de la Vila.

Participació massiva a tots els actes, especialment a les audicions de Sardanes.

Commemoració de la Diada Nacional de Catalunya.

ACTES RELIGIOSOS

Al dissabte dia 9, Missa Major, que fou oficiada pel Sr. Bisbe de la Diòcesi Joan Martí Alanís.

INAUGURACIÓ CAPELLA DEL RIU SIÓ

A continuació Solemne Processó, amb assistència de la Corporació Municipal i altres autoritats locals, que acompanyant la nova imatge de la «Verge dels Socors», es traslladaren a inaugurar la reconstrucció de la Capella del Sió, obra que data aproximadament de 300 anys endarrerada i que amb un esforç de tothom s'ha volgut tornar a reconstruir al seu lloc d'origen. Era portador de l'històric Pendó de l'Il·lustríssim Ajuntament el senyor Salvador Blanco Simó. També cal fer menció de la participació a l'acte de les diferents entitats locals.

Una vegada arribat al lloc on està situada, el senyor Bisbe, beneí la Capella, la imatge i campana. A continuació un grup d'infants abillats amb el vestit típic català, van fer ofrena d'un ram de flors a la nostra Patrona «La Verge dels Socors».

Es després l'infant Jordi Castro, qui glossà amb uns versos a la nostra Patrona. Per acabar aquest acon-teixement, es presentà entre nosaltres «Ballets de Catalunya» de Barcelona, que va fer una autèntica exhibició de la riquesa del nostre folklore, seguit d'una ballada de sardanes.

La imatge que ha quedat instal·lada a la Capella és una reproducció exacta de la del Temple Parroquial i el seu creador és l'escultor, Senyor Serra de Barcelona.

I ja deixant de costat, tan magna festa, passem a l'Ofici Solemne del diumenge dia 10, celebrat per Mn.

Francesc Sabaté i cantat per la Coral D'Avui, sota direcció d'en Ramon Casals.

ACTES POPULARS

Dies 7, 8 i 11, grans ballades de sardanes amenitzades per la Cobla La Principal de Cervera; Cobla-Orquestra La Principal de Fatarella i Cobla La Principal de Lleida respectivament. A les mateixes, gran concurrència de gent.

El dia 7, com anunci de la Festa Major, cercavila pels carrers i places de la Vila, de Gegants i Capgrossos.

El divendres dia 8, la nostra mainada també té la seva Festa a la Plaça del Mercadal, on hi te lloc un magne Festival Infantil.

El dissabte, dia 10 a la mateixa plaça, punt vital de Vila, recital de cançó catalana, a càrrec d'Ignasi Riba. Acceptable concurrència.

En quant a Ball, teniem: Cobla-Orquestra La Principal de Fatarella; Conjunt Legamber's i Orquestra Manhattan.

ACTES ESPORTIUS

El divendres, al Camp d'Esports, presentació de l'equip juvenil cara a lluitar per un lloc d'honor en la nova categoria de la Segona Divisió. S'enfrentaren al C. F. Tarrega i el resultat final fou de 1 a 0 a favor dels forasters, cosa que dona estar o no d'acord amb el que succeí al terreny de joc, però a vegades la truita es gira a l'inrevés i aleshores ja poden jugar, que si la sort no acompanya, no hi ha res a fer.

El dissabte, partit entre Veterans locals i U. S. Martorell amb resultat final de 5 a 0 a favor dels forasters. Aquí si que és un resultat clar i és que, quan la superioritat és tan gran, no hi ha res a dir.

I finalment, el diumenge, presentació de l'equip titular en competició oficial contra l'Igualada. El pronòstic de principi, favorable a l'equip local, però només iniciat el partit 2 a 0 a favor dels forasters amb el conseqüent disgust de l'aficionat que veia com marxaven els dos punts; no obstant, prompte la reacció fulminant de l'equip local i en acabar la primera part el marcador era de 5 a 3. La segona part, gran domini local, però les pilotes no trobaven la porta acabant amb un 6 a 5 favorable a l'equip local.

També al Camp Municipal «Bassa Nova» es celebra competicions de Tirada al Plat, amb una extraordinària participació d'arreu del país.

CLOENDA:

Cal deixar constància de la Recapta de la CREU ROJA.

El Municipi

L'Ajuntament Ple i la Comissió Municipal Permanent, en sessions celebrades durant el passat mes d'Agost, adoptaren els següents acords:

ANTICIPACIÓ REINTEGRABLE

Sol·licitar de l'Exma. Diputació Provincial un anticipament reintegrable sense interès amb amortització en deu anualitats.

ARRANJAMENT I ASFALTAT CARRETERA DE BELLPUIG

Realitzades les gestions pertinents per a la inclusió al Pla únic d'Obres i Serveis per al 1978 de l'Obra de la Carretera d'Agramunt a Tornabous, i a tenor de la normativa de Plans Provincials especialment dels Reials Decrets 668/1978 i 1779/1978, de 17 de Febrer i 15 de Juliol últims, acudir al Banc de Crèdit Local d'Espanya a través de l'Exma. Diputació Provincial.

LLICÈNCIES D'OBRES.

A la Sra. Josepa Lombardo Molina, construcció d'un balcó a la casa de la seva propietat a la Pça. de l'Olm.

Al Sr. Joan Llordés Claramunt, construcció d'una vivenda de Protecció Oficial, Grup 1er. a la partida Capella.

Al Sr. Xavier Coll Sort, construcció d'un cobert per a les eines, als Extramurs.

Al Sr. Angel Triginer Fernández, obres interiors a la casa situada a l'Avda. Agustí Ros.

Al Sr. Joan Puig Cahelles, reparació teulada al Raval de Puigverd.

Al Sr. Josep Martorell Badia, reforçar paviment tenda a l'Avda. Marià Jolonch.

Al Sr. Lluís Pons Serra, canvi d'unes bigues a la casa Raval de Puigverd.

Al Sr. Josep M.ª Martí Mora, se li eleva a definitiva la llicència que per a la construcció d'una vivenda de Renda Limitada, li va ser concedida el 14 d'Abril d'enguany.

Al Sr. Ramon Romeu Folguera, obres interiors segon pis casa al carrer Sió.

Al Sr. Bartomeu Mestres Llord, reparació teulada casa Raval de St. Francesc.

Al Sr. Manuel Vallecillos Garcia, construcció d'una vivenda de planta baixa a la Carretera de Tàrraga.

Al Sr. Ramon Inglés Solé, construcció d'una vivenda de Protecció Oficial, Grup 1er. a la Urbanització Verge dels Socors.

Al Sr. Victor Vidal Vidal, arrebossat i pintat façana casa Avda. J. Mestres.

A la Sra. Josepa Villalta Rossell, obres interiors casa Raval de Puigverd.

Al Garatge Vidal, pintat façana taller Plaça del Pou.

Al Sr. Josep Antoni Alcalà Llop, obres interiors i empedrar part jardí a la Urbanització Verge dels Socors.

Sr. Manuel Pedrol Pla, reparació teulat i obres interiors casa carrer Mercè.

Al Sr. Angel Lluçh Jou, construcció d'un magatzem al denominat Polígon Industrial.

Al Sr. Miquel Solanes Puig, obres interiors a casa Raval Puigverd.

Al Sr. Andreu Ballarin Mesalles, canviar bigues a la casa carrer Sabateria.

Al Sr. Basili Subies Prats, reparació teulada casa Raval de Puigverd.

Al Sr. Vicent Carbó Torrents, col·locació barana balcó i enrajolar habitacions, casa carretera d'Artesa.

Al Sr. Josep M.ª Sans Xandra, reparació teulada casa carrer Castell.

Al Sr. Josep Lluís Baró Hernandez, canvi bigues al teulat carrer Sta. Esperança.

Al Sr. Josep Alós Guillaumet, rebaixar terreny corral Raval de Puigverd.

PRESES D'AIGUA

Al Sr. Joan Viladomat Almarcha, dret de connexió casa Urbanització Verge Socors.

Al Sr. Josep Carreras Potrony, un dret de junció pati Extramurs Sta. Esperança

Al Sr. Jaume Pla Aguilà, dret connexió pis primer 3^a de edifici La Torre.

Al Sr. Manel Vallecillos Garcia, dret junció pati carretera de Tàrraga.

ATRACCIONS

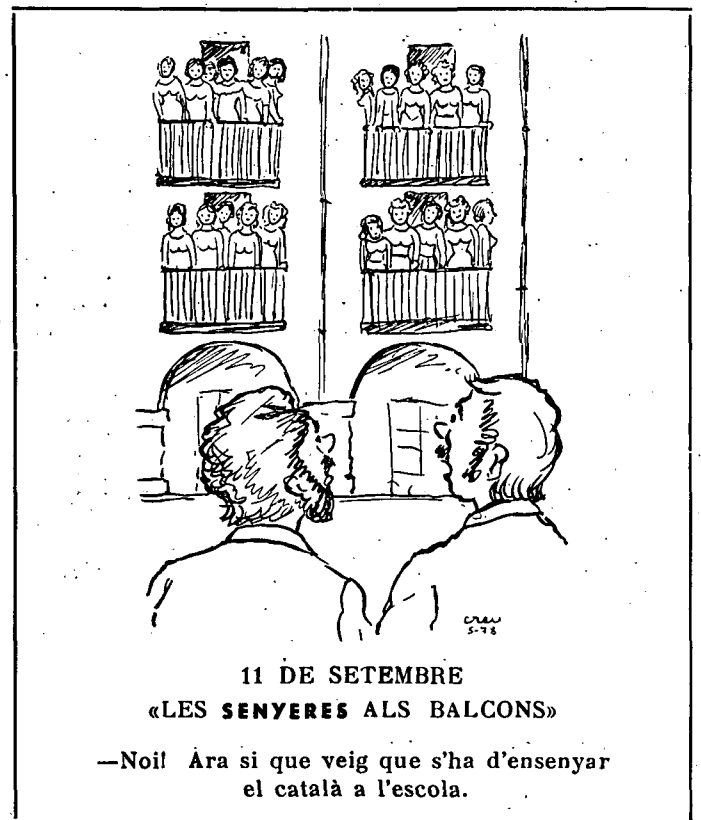
Al Sr. Joan Roma Rossell se li concedeix permís per a la instal·lació d'una caseta de tir

OBERTURA ESTABLIMENT

A la Sra. M.ª Angels Sarnago Omedes, obertura d'una pèrruqueria de senyores al carrer Sió.

COMPTES I FACTURES

Se n'aprovaren diverses per un import total de 1 120 610 pessetes.

11 DE SETEMBRE

«LES SENYERES ALS BALCONS»

—Noi! Ara si que veig que s'ha d'ensenyar el català a l'escola.

La Constitució (III)

UN CONTRACTE PER AL FUTUR

«L'autoritat fruit del contracte, pactada, resultat d'un mutu consentiment és la més racional essent la més irracional la carismàtica, la qual es recolça en l'emotivitat.» (FULLAT, Octavi. —Filosofías de la Educación, E. CEAC. Barna, 1978, pág. 139.)

El raonament que encapçala aquestes ratlles és el resultat d'una anàlisi filosòfica entorn quatre models diferents d'autoritat els quals, segons el professor FULLAT, es donen sovint en la pràctica educativa. Per una part, l'autoritat carismàtica hom diu que és la més irracional ja que es fonamenta en un procés emotiu; es cita com un exemple d'aquest tipus d'autoritat la que sap fer seva aquell polític que es considera indiscutible; la negació de la dita legitimació es considera com una mena de sacrilegi. Per altra part, l'autoritat que s'esdevé d'un determinat pacte resta legitimada pel conjunt de regles o normes establertes entre les parts interessades i aquesta autoritat —segons les formulacions teòriques de l'esmentat autor—, és la més racional i, per tant, la més humana. Amb tot però, es possible també negar l'autoritat pactada: la mecànica s'anomena trampa.

Si bé és cert que l'esmentada teorització gira entorn d'un context educatiu, hom creu que, la matelxa anàlisi, podria ésser aplicable en un determinat procés polític on, d'alguna manera, s'intentés llegítimar un determinat model de poder.

Segons el parer d'un conegut membre de la Ponència Constitucional del Congrés de Diputats, ROCA I JUNYENT, en referir-se o en intentar una valoració política del moment de canvi al nostre país, ha escrit: «Espanya ha generat un nou model: per la reforma cap a un trencament» (1).

És una constatació històrica que la vida jurídica dels ciutadans espanyols d'ençà l'any 1939 ha estat regulada per «Las Leyes Fundamentales del Reino». Aplicant l'esquema del professor FULLAT, hom creu que les normes jurídiques que llegítimaren el poder esdevenien carismàtiques (2); un caire força diferent ha tingut el glr iniciat el desembre de 1976 amb la Llei de Reforma Política, la qual tindrà el seu corollari al moment en què el poble espanyol digui sí a la nova Constitució. Sembla que l'Estat Espanyol haurà passat d'una etapa carismàtica de poder a una altra de poder pactat entre l'ampli ventall de forces polítiques representades a les Corts.

Si fem cas i ens convenç la tesi del filòsof català, Octavi FULLAT, l'autoritat escollida pels nostres representants polítics és, en aquests moments, l'autoritat més racional. No podem oblidar però, que la seva negació és del tot possible; el concepte i l'aplicació de la trampa no ens és pas gens desconeguda. Aquesta possibilitat la intuïx SERGI VILAR (sociòleg valencià i professor de la Sorbona de París) en escriure a les pàgines de l'AVUI d'aquesta manera: «La Constitució és com un contracte que després es compleix o no es compleix» (3).

Les esmentades reflexions al llarg dels tres articles que hom ha dedicat a la Constitució podrien respondre a la següent síntesi:

- a) La història constitucional de l'Estat Espanyol no ha sabut donar ni implícitament ni explícitament una resposta adient en matèria de llibertat individual i col·lectiva, en justícia social ni en tolerància ideològica i política. Al no saber canalitzar aquests drets inalienables massa vegades s'han hagut de trepitjar.
- b) Les tradicionals forces hegemòniques han esdevingut el fre que ha privatitzat al nostre país l'evolució política segons el model escollit per la majoria de pobles europeus. Malgrat tot, el moment actual sembla diferent; poc a poc es van acceptant models nous de convivència, de diàleg i de pluralisme polític.
- c) La Constitució de 1978 és una Constitució diferent. Hom creu que per primera vegada les forces polítiques s'han decidit pel diàleg, per l'entesa i pel pacte. La Constitució tancarà una etapa de poder carismàtic i n'endegarà una altra de poder i d'autoritat contractada.

Malgrat tot, no podem oblidar que les comunitats humanes caminen en la mesura que els seus membres es van informant, es van mentalitzant, es van compromentent i tots van treballant.

Tindrem molt aviat un CONTRACTE pel futur però, la seva materialització, ens l'hauréu d'anar guanyant dia darrera dia.

Joan NOVELL

(1) Obra col·lectiva: La Izquierda y la Constitución. E. Taula de Canvi. Barcelona, 1978. (Ponència de M. ROCA I JUNYENT: «Una primera aproximación al debate constitucional», pág. 31.)

(2) La «Ley de Principios del Movimiento Nacional» inspiradora de «Las Leyes Fundamentales del Reino» i la única inalterable àdhuc en la reforma realitzada l'any 1967 en ésser referendada «La Ley Orgánica del Estado», comença el seu articulat amb aquests mots preliminars: «Yo, Francisco Franco Bahamonde, caudillo de España, consciente de mi responsabilidad ante Dios y ante la Historia, en presencia de las Cortes del Reino, promulgo como principios del Movimiento Nacional, entendido como comunión de los españoles en los ideales que dieron vida a la Cruzada, los siguientes: Artc. Primero...»

Tex recopilat per LUIS SANCHEZ AGESTA. Los Documentos Constitucionales y Supranacionales con la Inclusión de las Leyes Fundamentales de España. Editora Nacional (Col. Pulso Universitario); Madrid, 1973, pág. 199.

(3) SERGI VILAR: «El melic, el plaer i la realitat». Article publicat a l'AVUI, 2 de setembre de 1978.